

Joh.17:9-11, 14 sönd.eft.tref. 150906

I texten vi snart ska läsa så befinner vi oss i slutet av Jesus avskedstal till sina vänner och lärjungar. Ett tal som bara finns med i Johannesevangeliet. Talet börjar med att Jesus berättar om hjälparen, anden hon som ska komma för att ledsaga och hjälpa. Och talet avslutas, som vi ser idag med en förbön, för lärjungarna men också för oss alla som under tidens gång följer efter. Efter bönen så bryter de upp och går till Getsemane där Jesus fängslas.

Joh.17:9-11

Enheten i Kristus, Enheten i Kristus... Ibland tror jag att vi lätt förväxlar enhet och enighet. Att målet är att kyrkan skulle vara enig i tanke, handling. Att målet skulle vara en enda kyrka, under ett och samma tak. Jag tror inte att det är möjligt, jag tror inte heller att det skulle vara önskvärt.

Enhet är för mig någonting annat och på sätt och vis någonting större än enigheten. Kanske kan man säga, -det gemensamma, trots det så olika. Att kyrkan och dess vilja på något sätt liksom ska gå att känna igen vart man än kommer. Trots våra olikheter, våra olika sätt att tänka och att vara, trots vår olika historia. Det är så lätt att tro att vi blir ett, om vi gör om varandra. Bara du blir som jag och tycker som jag så ska det nog bli bra med vår gemenskap.

Enheten tänker jag kommer liksom inifrån, från trons centrum, inte från uppsatta gränser.

Men kanske är det så att Jesus idag inte talar eller snarare ber för själva kyrkan. Kanske bryr han sig inte om organisationer och strukturer. Utan, att det egentligen handlar om dig och mig, om våra liv om vår längtan efter helhet.

Jesus talar om hur han och Gud är ett: ” Allt mitt är ditt och allt ditt är mitt, och jag har förhärligats genom dem. Helige fader, bevara dem i ditt namn, det som du har gett mig, så att de blir ett, liksom vi är ett.

Ja det känns lätt som om orden staplas på varandra, och det blir lite svårt att få grepp om dem. Men är det inte så att han egentligen försöker beskriva det obeskrivliga. Hur gör man för att beskriva känslan av att vara ett. -Ett i sig själv, att vara hel. – Att vara ett med någonting.

Ibland, ibland kan man få uppleva det, som den där tidiga sommarmorgonen, barfota, känna daggens fuktighet och det mjuka gräset. Det enda som hörs är fågeldrillar.

Och solen, solen som har börjat göra sommarvinden varm... något händer avståndet är upphävt och man blir ett med allt det andra. Och trots tankar, oro och rädsla eller vad vi nu bär på, så kan vi ett sällsynt ögonblick få känna befrielse. Att få vara hel, att få vara ett.

Kan det vara så här? Får det vara så här?

Att beskriva helhet är inte lätt, men ibland kan man få uppleva, få erfara...

Men bara för att vi saknar ord, så behöver det väl inte betyda, att det inte skulle kunna vara så här. Att det liksom bara är det splittrade, i oss och runtomkring oss

som skulle vara det sanna, det verkliga. Som en slags realismens uppgivenhet som säger att längtan efter det hela, det bara skulle kunna tillhöra någon slags romantisk drömmare som går omkring barfota i gräset.

Bli som barnet sa Jesus, bli som barnet... Den som inte tar emot guds rike som ett barn, den kommer aldrig dit in...

Att möta livet kanske med barnets tillit. -Man kan undra när det gick förlorat för mig. Man kan undra när drömmen försvann.

Ibland tänker jag att varje gudstjänst är en övning i att vara hel, att vara ett, -ett med oss själva och ett med livet. Här lovsjunger och tackar vi tillsammans, här ber vi för oss själva och varandra, också för dem som inte är här. Vi ber för fred och mot orättvisor, nära och långt borta. Och knäfallet runt nattvardsbordet, den är som en halvcirkel som om det fanns en osynlig fortsättning på andra sidan, som liksom drar in det som finns utanför, in i vår gudstjänst. Men som också drar ut oss i verkligheten utanför. När vi knäfaller, så gör vi det med hela vår värld.

Du är här! Vi är här! Gud är här! Tillsammans med allt det andra... Kan det vara så här? Får det vara så här?

Att få vara hel, att få vara ett.

Jo, det kan få vara så här. Jag säger inte att det alltid är enkelt, men det kan få vara så här, för var och en av oss. Idag säger Jesus till oss att han och fadern är ett. Gud har i Jesus fått ett ansikte. Dom är ett. Gud har i Jesus visat sitt förhållande till oss. Som om Gud sa, "så här är jag mot er." Ingen är mer eller mindre än någon annan, det är så att vara människa. Ingen lever sitt liv på en plats där Gud inte är, det är så att vara människa. "Så kom ner från trädet Sackaios, du behöver inte sitta där i ditt självförakt. Det är nånting jag vill visa dig."

"Kom närmare, bli kvar hos mig. Det mörknar, och kanske ljusnar det på nytt igen. Ditt liv ska bära mig; jag hör en koltrast som sjunger timmen innan gryningen."

Och här är jag, -en människa som också längtar efter att få vara hel. Som längtar efter att mitt i denna så splittrande tillvaro, hitta den punkt där också jag kan få vara ett. Och vet ni vad jag tror mina vänner? Jag tror att Gud och evangeliet är så underbart beskaffade, att det svarar just på vår innersta längtan. Livet blir inte alltid som vill, det kan till och med bli riktigt, riktigt uschligt. Det verkar liksom ingå.

Men vågar jag närma mig Gud, så kommer jag också närmare det hela... Vågar jag närma mig Gud, så kommer jag också närmare det hela.

Jag får vara, du får vara. Vi ser varandra, och vi frågar efter varandra.

Men jag tänker också enheten oss människor emellan, en enhet i Kristus, den som manifesteras i nattvarden. "Så är vi fast många, en enda kropp för alla får vi del av ett och samma bröd." Och den tar sig uttryck i vårt tänk och i våra handlingar. Och den sårade jorden som vi hade som tema på församlingsdagen igår är tyvärr ett uttryck för bristen på den enheten. Och i en sällan skådad flyktingström så hör vi människor som ställer människa mot människa, grupp mot grupp, behov mot behov. Murar, synliga eller osynliga, byggs runt om i Europa. Främlingsfientligheten växer och rädslan breder ut sig.

Jag blir också rädd, inte för de som söker tryggheten undan kriget och förtrycket.

Men jag blir rädd när jag hör människor tala om vi och dom. Jag blir rädd när döda småbarn som är på väg till oss spolats upp på stranden som drivved. När släpet på en lastbil öppnas och 70 döda flyktingar påträffas. Jag blir rädd när jag hör partiledare säga att dom egentligen inte har här och göra, att deras längtan efter trygghet inte är vårt ansvar...
Jag blir rädd för all slags fundamentalism...

Och jag blir rädd när vi blir rädda, när vi som människor blir rädda för varandra.

Enheten i Kristus ligger i ett vi, inte i ett vi och dom.
Enheten i Kristus ligger i att se alla som lika värda, alla människor som skapade av Gud, till att vara Guds avbild.
Var du än kommer ifrån, vart du än är på väg. Oavsett vilken hudfärg du har, eller hur din tro än ser ut.

Jesus sa inte stopp, han sa inte nej, istället sa han, "vad vill du att jag ska göra för dig?"

Här har vi vår uppgift, att som Jesus gjorde, se den andre. Se den andre i ögonen, och fråga -vad vill du att jag ska göra för dig?

På samma gång som vi ska säga nej. Vi måste säga nej... för, **Nej, nu får det bannemej vara nog!**

Och Jesus sa, "Helige fader, bevara dem i ditt namn, det som du har gett mig, så att de blir ett, liksom vi är ett."